

Izhaja
na pol poli
vsaki četver-
tek

SLOVENSKA BČELA.

Velja na leto
2 fl. 24. kr.
in po pošti
3 fl. sr.

Isposloven tednik.

Číslo 27.

V četrtek 1. julija 1852.

III. tečaj.

Slovenkam.

Sestrice drage ene domovine,
Slovenske moje! težka sila vstajanja;
Nevihite jezi lipa se že vklanja,
Branite jo, da treskom nepogine.

Tud v naše persa glas ljubezni šine,
Za krepko bran očestva, domovanja
Iz nježnih sere navdušja kal poganja
Preblagi kal ljubezni očetvine.

Možá pogum vladuje naj v prostoti;
Pa nježno ljuba ljub'mu se ovije,
Braniti serčno v boja ga gorkoti.

Pustite plujšne kras v nemar slepije,
V domačih šeg se lepsajte krasoti,
Častite prešlih časov lepotije!

Iz Bleda.

Milica Ž.

Andrašovski zvon v slovenskih goricah.

(Narodna povest.)

Veliko vėjo v spodnem Štajarju iz starih časov, posebno od cerkev i gradov pripovedovati. Med mnogimi povestmi je tudi ta od andrašovskega zvona daleč razširjena i se takole glasi: V starodavnih časih, ko so se v našej Štajerskej mnoge cerkve zidale, so se per svetem Andrašu zvoni kupili i s veliko svečanostjo v zvonik potegnuli. V jutro po tem pride cerkovnik zvonit; zvon pa ne dá glasú od sebe. Gre tedaj gledat, kaj bi kej bilo, in glej! zvon je bil s kunjami naphan. Teče berš k gospodu duhovnemu pastirju vprašat, kaj je kej storiti. Oni mu vkažejo cunje iz iz zvona vzeti in jih sožgati. Cerkovnik stori, kakor mu je bilo rečeno. Drugo jutro pride spet zvonit; zvon pa je sopet s kunjami naphan. Kakor včeraj jih tudi dans iz zvona pomeče. Ko pa tretjokrat juternico zvonit pride, ne najde več zvonu. Nikdo ni vedel, kam da je zvon zginil.

Dva dni čez to je bila binkuštna nedelja. Na toti sveti den so pastirji, kakor se še tudi zdaj godi, črede rano na pašo gnali. Mnogo jih je vkup prišlo, in veselo peti počelo, ko naenkrat u jednej močvarji pri Pesnici, „Polena“ imenovanej zvoniti zaslišijo. Pervič ne vedó, kaj kej to zvoni, pa kmalo reče jeden zmed njih: „Veste kaj, pretečen teden je

pri našej cerkvi jeden zvon zginul, gotovo bode tukaj.“ Ko to izusti, popade vse tiha groza in se nevtregama s čredami proti domu obernejo. Tu povejo svojim gospodarjem vse, kar so vidili in slišali. Jeden kmet se podá to slišati berš k gospodu župniku, ter mu vse kar je slišal razodene. Župnik k temu ničesar veliko ne reče, ampak kmela k mahu odpusti. Med tem so oni mladenči, ki so pri Poleni pasli k poznej božjej službi prišli in pri cerkvi drugim veliko pripovedovali, kaj so v jutro pri Poleni čuli. Tak je v nedeljo o poldne že skoro cela okolica toto čudno zgodbo vedila, in povsodi se je samo od zvona govorilo.

Solnce se je scasom ti dan nagnulo in prišla je temna noč. Ljudi gredo spavat, in tudi župnik se vleže v posteljo. Kmaló zaspi in vidi u sanji, kako čarobnice zvon iz zvonika vlečejo, ker še ni kerščen bil. Po tem pride k njemu angel, ter reče: „Išči po celej Štajarskej osem črnih volov, kateri morajo vendar ednega leta in tudi dvojčiči biti. Ako jih najdeš, idi k Poleni, kjer je zgubljen zvon, daj ga odkopati, pa vender se pri delu ne sme ne besedice govoriti. Tedaj perprezi vsih osem volov, in gotovo boš ti zvon dobil, in ako ga imaš, tedaj se ne mudi, ga k mahu kerstiti dati.“ Tako govori angel k njemu in premine.

Drugi den pokličé župnik precej svojega hlapca k sebi, in mu reče: „Dragi moj! volja mi je, da greš ti po celej Štajarskej in osem črnih volov, ki so dvojčiči, poiščeš in mi jih kupiš.“ Sluga ide od doma, in najde le po dolgem potovanju vole. On je kupi, in je domu svojemu gospodarju pripelje. Župnik pozove zdaj svoje ljudi vkupej in jih takole nagovori: „Dragi moji! zmirom ste mi bili pokorni in poslušni, le samo zdaj še, in jas vas čem jako obdarovati. Vzamite tote črne vole in se podajte k Poleni, odkoplite močvarjo, pa samo pazite, da pri poslu besedice ne pregovorite. V ondašnjeji globočini je zvon, katerega so čarobnice k dnu potonile. Da se pa nazaj dobi, k temu je neutrudljivo delo potrebno.“ Tako reče—ljudi pak se podajo po zapovedi k poslu, koplejo, da jim znoj čelo polija, dokler do zvona ne pridejo. Črne vole zdaj dovedó in je priprezejo. Že je zvon precej visoko, ko jeden sluga reče: „Zdaj je že naš.“ Pri tolih besedah se zvon spet v globočino pogrezne, in še veliko bolj globoko kakor je prej bil. Ves trud je bil sedaj zastoj. Še sedaj, pravi ljudska pravlica, ga slišijo posebno o praznikih v globočini zvoniti in k molitvi opominjati. —

Mar. Zor.

B o l n i p e v e c.

Kaj pobešaš tak glavico
Lipa, drago mi drevesce?
Kaj ti vsako tak peresce
Grenko le šéptá žalico?

Troje, potok, mi šumljánje
Žalno na ušesa bije,
Val počás se dalje vije,
Žalo mu je ovijánje.

Kaj tak žalostno prepévaš
Tiček slavček med peresci?
Scer vesel si bil v drevesci
Dáns pa žale tak razsévaš?

In ti dekle ovčarica,
Dekle krasno, roža m'ada,
Bivši zmír vesela rada,
Kaj ti danes žali lica?

»Ah!« izdihne ovčarica
 Krasno dekle, roža mlada,
 Bivši zmir vesela rada
 Danes žalostnega lica:
 Lipa obeša tak glavico,
 Ah ker pevec Milosláv je
 Zgubil drago svoje zdravje,
 In ga več ni na tratico.
 In ga več ni na tratico,
 Da bi peval krasne čine
 Slavne svoje domovine
 Skor pozabljene srotice.
 Miloslava ker ne čuje,
 Ino vira več ne pije
 Sercu sladke melodije,
 Slavček tičica žaluje.
 Žalosten je šum potoka
 Ker brez pevca Milosláva
 Se bridkost mu le zavdava,
 Toraj potok milo joka.
 Kar si želel, ti je znano.
 Zdaj pojdi, in prosi boga,
 Jenja pevca da nadlôga,
 Da mu zdravje spet bo dano.

Toraj tudi meni prava
 Vsa je barva šla raz lica,
 Ker je pesem veselica
 Zaostala Miloslava.
 Kolikrat, ah! sim sedela
 Miloslavu na desnici
 Roko imela sim v ročici,
 In sva sercu s adke pela.
 Ah, kak bil je duša blaga,
 Kak lil sercu mojmu drag je!
 Vsaki stvarci bil on blag je,
 Vsaka stvar mu bla je draga.
 Kadar prišel je, ovčice
 So od délec meketále,
 K njemu v skok in pok tekľjále,
 Se mu vlegle pred nožice.
 Oh kak se ga veselila
 Ta okrajina je cela!
 Zdaj pa gnjev jo je objela
 Oj ker njega je zgubila. —

Opis nekterih staroslavenskih bogov.

Pri vsih narodih svéta se najde vera in zaupanje na višja bitja. Samo pri tem narodu je ta misel bolj izobražena kakor pri unem. Od začetka svéta je človeku bogoljubje prirojeno in nobena divja trupa se v dogodivščini ne hajde, da bi višja bitja, bogove po svoje ne častila. Ravno tako so tudi naši prededovi svoje bogove visoko častili in v srédini njih mehkočutnega serca vsajena rožica nabožnosti ni vednula, temuč se le od časa do časa lepše razvijala in cvetela. Naj imenitnejši njih bogov so sledeči.

1. Perun ali Parom je bil bog bleska in groma, bog pravice in sploh vsih prikazni in uspehov, ki jih oblaki, dež, toča in součni žarki rodé, taj tudi bog blagodara, rodovitosti in poljedelstva. Stal je obut na nekem stopu; edno nogo je imel na zvon položeno. Bil je strašno velike postave, plamtečega lica s dolgimi ušesmi. V desnici je deržal široko radlico, čerleno kot ogenj, u levici pa kopje s zastavo. Glava mu je bila sreberna, lasje zlati, noge železne, vse ostalo truplo pa leseno. Kip (podoaba) tega boga je stal večidel pri rekah, posebno u Kievi in Novgorodu na Ruskem.

Vse rastlike velikega slavjanskega naroda so mu darovale. V logih in gojzdi, ki so bli njemu posvečeni, nikdo ni smel lov loviti ali pa lésa sekati. Naj večo čast so mu pa skazovali skoz ogenj, ki je noč in

dan pred njegovim obrazom gorel in svétel. Gorje duhovniku, če je ogenj vgasnul; precej so ga k smrti obsodili. — Kader je kaku nevarnost protila, je ljudstvo k njemu priteklo ter mu darove iz domače životinjne doprinašalo. Vervalo se je, da te bog vse tiste v kamen spremeni, ki so lagáli ali njegove darove na zlo obračali. V njegovem svetem logu je krojil duhovnik narodu pravico; bila mu je sveta kot božja beseda.

2. Svantovit ali Sventovid, bog junaštva in prorokovavec prihodnih reči. Naj lepša njegova molivnica je bila na otoku Rugani v Arkoni. Stala je vsréd mesta na prostem kraju vsih strani krasno okinčana. Na sredi molivnice je stal Svantovit prav mogočne in velikanske postave iz tverdega lesa. Imel je štiri glave, ki so na vse štiri strani sveta gledale. Brado je imel lépo počesano, lasje pristrižene; v desnici rog obilnosti in v levici lok. Zraven njega je bila ujzda, sedlo in velik meč s srebrnim deržalom.

Posvečen je bil Svantovitu bel konj, s katerim so božjo službo opravljali. Vervali so, da bog vsako noč na tam bitem konju proti neprijateljem jaha. Zató so menili je bil vsako jutro ves zaprašen Arkonski Svantovit je imel k temu še 300 konjev in ravno toliko oboroženih bojovnikov, kateri so pod prekrasno pisano sveto bandero do boja hodili. Sam višji duhoven je smél konja kermiti in jezditi. Pred začetkom boja so upotrebovali konja k gadanju ali prerokovanju. Pri tej priložnosti je položil višji duhoven tri meče križema na zemljo pred Svantovitevim hramom, čez ktere so potem konja peljali. Po drugih so zasadili štiri sulice v tla in dve so prek položili. Ako je konj po iskrenej molitvi duhovna desno nogo prvič vzdignul, je bilo to dobro znamenje, ako pa levo, so deržali to za nesrečo in so tudi od boja za te den odstopili.

Kot oznanovatelja prihodnosti so ga vsakega léta po dokončanej žetvi s veliko slavnostjo častili. Najpred je duhoven molivnico osnažil. Na najsvetejšem kraju se ni smel oddahnuti. Veliko veliko ljudi se je pred hramom vselej zbralo. Sedaj je prinesel duhoven rog obilnosti in je vpričo vsih ljudi pogledal, ali je vino ali medovina že pošla, ki se je lani v rog vlila. Ako je med létom vino ali medovina pošla, je pomenilo slabo leto. Ako je pa rog še poln bil, je prorokoval dobro žetvo, in ljudi so se božjega dara veselili. Na to je izlil vino k nogam Svantovita in ga s drugim napolnil. V gorečej molitvi se je zahvalil za minulo rodovitnost in prosil za obilnost tudi v prihodnjem létu. Po dokončanej molitvi je izpil rog, ga vnovič napolnil in tako spet bogu v desnico podjál.

Po tem je bil prinešen velik medov kolač, za katerega se je duhoven vstopil. Ako je ljudstvo reklo, da ga ne vidi, je prosil, da bi ga zavolj velikosti kolača tudi prihodnje léto viditi ne moglo. Ko je duhovnik ljudstvo še enkrat k bogoljubnosti opoménil, se je razšlo in se cel dan pri gostijah radovalo. Velik gréh je bil, pri tej slavnosti le malo jesti in piti *).

Skoz to, da se je vselej tretji del vojaškega ropa v molivnico oddal in se tudi od ptujih kraljev in vojvodov darovi Svantovitu pošiljali, je njegov hram tako obogatel, da je Danski kralj Valdemar od najdenega zaklada, 12 cerkev postaviti mogel. (Dalje sledi.)

*) Glej tudi Běelo m. julija 1850.

Z m e s.

Ogrsko = slovenske beséde.

Iz več namenov podam tu zbirčico Ogrsko-slovenskih beséd. Tri samo ovadim: 1) da se pri nekterih besédah, kterih se nekoliko uže davno pri Slovencih v pisanji rabi, neumnemu jezikanju, kakor da bi rës iz Hrvat-skoga sprijete bile, uprem; 2) da šee se tudi druge pri nas vdomaćijo; iao 3) da pokažem, koliko da šee je za Slovenski slovar nabirati. Le nekoliko jih zdaj ponudim: Rezijskih drugo pot nekaj.

A, aber (sl.); Bar wenigstens; bar bi — bar da bi dass doch — ravno bar obschon Küz. (il. slovač.); Běsní wild (sl.)—bėsnoća Wuth; Blazník Lästlerer Barl. (sl.). Bojna = (sl.). vojna Krieg K. P. 38.; Bořeti dick werden (sl.). K.; Bolvan — brvno Götze Küz. Act. Ap. XVII. 16 (rus.) = balvan (č. p. il.); Brojiti = brodití zählen; For-schen Barl. (il.); Brežď žiti se sich aushaltern L. C. polj. brzazg — češ. rez. bresk Morgendämmerung; — muš. brezžil se — češ. bržiti tagen; — v Dr. Miklošičevom; Lex. lingu. Slov. vet. dial. probrežgnuti obscurari je naopak? litv. brėkšti tagen; Briga Sorge, Kummer Barl. 68 (il.—brėci sl.); Boleznost Schmerz Barl. 61. Briviti luftdicht vermachen L. C. (brt); Brav Schwein K. Cecatji saugend K.; Činiti thun B. 45. (sl.); Čuhnoli nachlassen, von Schmerzen L. C. (pri Mariboru); Čvanja = čban — žban Kūbel L. C. (sl. grč. ibáne); Dēsiti schrecken L. C. (češ.); Dēva = děvica B. 24 (sl.) děvji=děvički B. 29. Dira Loch Küz. Mat. IX. 16 (sl.); Drastiti = draščiti = draždžiti beleidigen K. P. 29 Dugovanje = dlgovanje Geschäft, Suche, Angelegenheit Küz. (il.); Dospěti auskommen; folgen — zadolěti; heranreifen K. (sl.); Dreseli traurig B. 5 = dreselni K. P. 8. — dreselje Traurigkeit B. 13. (sl.); Dreseliti be-trüben Küz. Kor. V. 2.; Drežď žati — im. lauern L. C. (srb. pri Mariboru drežati); Držela Land = naše popačeno dežela, kakor žrebe žebe; črez—čez; = sl. država Küz. Luk. III. 5. Dvojiti zweifeln Z Küz. S. Hist. 41 (il.; — dvojnost Zweifel B. 60. Džundž Edelstein, Perle = rus. žemčug — litv. žemėugas; Ešee noch = šee — še; Gda gda zuweilen K.; Glavatica Kohl naměsto tujega kapus — kapusta L. C. Glup taub; thōricht Küz. Evang. 70 (sl.); Goditi lieb sein: to mi godi L. C. = mi je po godu; Golèn F. Schenkel B. (sl.); Gospodin Herr K. (sl.); Gověti schonen, pflegen L. C. (češ. sl.) Habati hūthen; warnen (češ. hovati). Barl. II. Hariti (sia.) nähren; črv se po Bogi hari. Barl. 417 Sanskr. shr tueri, ino sharana tutela = slav. hrana — hram, lat. curo, grč. horéo); Hlapěti dienen. K. P. 30. — Kmalò već. Bělankin.

*) Kratice: B. = Barla; Pesmene knige; K. P. = Križna Pout; Küz = K. = Kūzmič; Nouvi zakon, Sv. Historie; Evangelj; L. C. = Ladislav Casar; Koš. = Košič; Predige; sl. = slayenski; slovač. = slovački; il. = ilirski; srb = srbski; hrv. = hrvat-skič. = češ. = češki; p. = polj. = poljski; luž = lužički; rus. = ruski; rez = rezijski; lot. = loliški lettisch; litv. = litvanski littauisch; lat. = latinski; grč. = grėki; sansk. = sanskritski.

* Dne 20. junija t. l. se je zbral Celovski odbor društva sv. Mohora. V tem shodu se je več reči obravnavalo in sklenilo, zmed kferih sledeče posnamemo:

1. Je bilo sklenjeno, da se ima Celovski društveni odbor v prihodnje vsakega mesca saj enkrat zbrati in vse društvene reči pretrresti in obravnati.

2. Bukve, ktere misli društvo izdajati, imajo sploh v 3 razdelke razpasli: a) v verozakonske bukve, b) v podučivne in kratkočasne reči, kot povesti, pesme itd. za šolsko mladost, c) sploh v literarne dela, posebno, ki se našega naroda vtičejo. Ob enem poprosi vse slovénske pisatelje, enake dela društvu pošiljati, da jih pretrese in, če jih primerne najde, natisniti dá. Vselej mora vendar pristavljeno biti, pod katerimi pogoji spisatelj svoj rokopis društvu prepusti. Ker se bo sedaj najpoprej „življenje svetnikov“ in „sveto pismo“ izdalo, bi bilo za sedaj verozakonskih bukev kmalo zadosti; želeli bi bilo posebno taci, ki v drugi in tretji razdelk spadajo.

3. Društvo se je pogodilo s. g. Placidom Javornikom za že izdani prvi del njegovega sv. pisma (I. Mozešove bukve) in ga bo boljši kup prodajalo. Dalej se je g. Javornik zavezal, sveto pismo tudi daleč izdelovati.

4. Se ima na vse slov. vis. poglavarstva in škofijstva s prošnjo obrniti, da bi društvo razširjati pomagale. Dalej se bo naše društvo tudi s družimi enacimi društvii zvezalo.

5. Vodja naznani, da je sedaj 477 udov in da je društveni denar v hranilnici vložen.

6. Za društvo so donatisnjene knjige: Blagomir puščavnik, v 1000 iztisih, — Povestnica goriške nadškofije od F. Blažiča u 600 iztisih — 50 šolskih pesem v 1000 iztisih, h katerim se vendar še napevi v Gradcu litografirajo. Povest Blagomir puščavnik bo veljala za neude po bukvarnicah 30 kr. sr. — Povestnica gor. nadškofije se bo vendar samo udom dajala; sicer se po bukvarnicah ne bo prodala. Cena šolskih pesem se še ni mogla določiti.

7. Te knjige se bodo vsaj do srede mesca julja razposlale in scer za to leto odboru vsaktere škofije za vse ude, ki v dotičnej škofii prebivajo. Od ondot naj si jih vsakdo sam priskerbi. Prihodnje leto se bo vendar v tej reči vse drugači ravnalo in scer takole: vsaki ud bo moral pri pristopu naznanje dati, kako da jih hoče prejemati. Da jih bodo vendar udi brez vsih daljih potroškov dobivljati zamogli, se bode v vsakem slov. mestu kak knjigar najel in knjige za vsakega uda tistemu knjigarju pošiljale, po katerem jih hoče prejemati. Kdor ji hoče vendar po pošti dobivljati, bo moral poštnino sam plačevati. Za tekoče leto tega vendar ni mogoče poskerbeti, ker ne vemo, kam jih udi želé. — Dalej se bodo knjige vsakega četvertlétja razpošiljale.

8. Veliko delo „Gofine“, ki se ravno tiskati jame, se ima v 2000 iztisih na svitlo dati.

9. Duhovni ogovori (pridige) od g. Kafola in Stibiela se imajo vis. labudskemu škofijstvu v pregled poslati.

To se naj imenitniše reči, ki so se v tej seji obravnavale.

* V Novice se piše iz Dunaja „Včeraj smo pokopali mnogoljubljeno gosp. doktorja Leopolda Šulca žl. Straszničkoga, slavnoznanoga profesorja višje matematike na lukajšnem politehniškem inštitutu. Ker je rajni prva leta svojega učenitva na Ljubljanskem učilišču

prebil, i gotovo še v dragem spominu veliko Slovencev živi, ki so bili njegovi učenci; ker ga je verh tega tudi Krajnska kmetijska družba med svoje ude štela, naznanim to žalostno v $\acute$ st „Novicam.“ Umerl je za tako imenovano Brightovo obistno boleznijo v 50. letu svojega življenja, prezgodaj za svoje u $\acute$ cence, ki so ga ko o $\acute$ ceta spoštovali i ljubili, — prezgodaj za slovstvo, ktero je z mnogimi matemati $\acute$ cnimi i zemljomer-skimi deli obogatil, — prezgodaj za svojo ubogo rodovino, ktero je njegova smert do duše ranila. Vendar $\acute$ lovek obra $\acute$ a, Bog oberne! — Kakor je bilo njegovo celo življenje polno ljubezni i blagodelnosti, taka je bila njegova smert, lahka i mirna; brez bole $\acute$ cin se je njegova blaga duša od telesa lo $\acute$ čila. Njegove zadnje besede so bile: „Vsi dobri duhovi hvalijo Gos-poda Boga!“ Pa $\acute$ v malokom je globoka v $\acute$ d s toliko ljubeznivostjo i prostostjo serca združena, kakor je bilo to pri njem. On je v $\acute$ s goren za blagor svojih ljubih u $\acute$ čencov, i kako so ga ti ljubili, spr $\acute$ čuje to, da se jih je gotovo okoli 1000 sošlo, svojemu ljubljencu posledno $\acute$ ast skazat, $\acute$ eravno je bil pogreb v Vezlavi, kjer je zadnje dni v toplicah bival, to je, 4 milje od Du-naja pro $\acute$. U $\acute$ enci so ga nesli, oni mu z baklami svetili, oni so mu na grobu še k slovesu zapeli v $\acute$ veterospevu, tako milo i ganljivo, da nik-dar nisim bolj giuljive pesmi slišal — vse je jokalo! — Slavni Dunajski kiporez Gasser bo njegovo popersje v kararskem marmorji izdelal, vse to na stroške njegovih u $\acute$ čencov, ki je bodo $\acute$ alujo $\acute$ ej rodovini v spomin ljubezni i so $\acute$ utja podarili.

„Kar ko lepoto tukaj smo ob $\acute$ utili,
Nam bode ko resnica tam naproti šlo!“

Te besede španskoga pesmenika se gotovo zdaj nad njim v naj širjem pomenu spolnujejo. Naj v miru po $\acute$ iva! J.

* Ljud Vukotinovi $\acute$ piše g. D. R. med drugim slede $\acute$ e: „Ni moj nam $\acute$ n, naše Primorje in vojaško krajino natanj $\acute$ no opisati. Zatorej no $\acute$ $\acute$ m govoriti o Senju in Otošcu, o Gospi $\acute$ u in Bagu. Samo memogred $\acute$ napominjem, da je Senj malo mestice s visocimi hišami pa tesnimi uli-cami. Tergovina je vendar dosli živa posebno s lesovjem, ki ga ter-govci v ptuje kraje za brodove razvažvajo. L $\acute$ s je Grani $\acute$ cara jedino blag $\acute$. Vsa ta krajina, kakor je dolga in široka v nižavi in na višavi, ni $\acute$ ni drugzega kot kamen. Le semtertje zagledaš kak gojzdi $\acute$; samo Velebit in Ka-pelo kin $\acute$ ajajo visoke gore. Verhovi gor so ve $\acute$ idel goli in na Velebitu s sn $\acute$ -gom pokriti. Sploh se more re $\acute$ i, da vsa otoška in lička regimenta vi-soko leži in da je podnebje hladno. Kol Otoš $\acute$ a in Gospi $\acute$ a se prostira velika ve $\acute$ milj dolga dolina. Ko bi bil tukajšni sv $\acute$ t samo nekoliko marljiviši, bi bilo kruha dosti; posebno ko bi ve $\acute$ krat ke $\acute$ dežja padlo.

Mali Halan leži 3184 stopinj nad morjem in d $\acute$ eli Hervaško od Dal-macije. Napom $\acute$ enem tu treh krasnih cest, ki jih je rajni major Kaj. Knezi $\acute$ prek Velebita gradil; edno od sv. Roka do malega Halana, ki v Dalma-cijo pelje; drugo od Žute Lokve na Vratnik v Senj in tretjo v Bag — pa ovo je samo za $\acute$ el; doveršuje jo še današnje dni njegov vr $\acute$ edni nasl $\acute$ d-nik g. kapetan Keki $\acute$. Te ceste derže $\acute$ ez naj stermentiš $\acute$ e pe $\acute$ ine in prepade, da te jih viditi $\acute$ udo prevzame. Posebno l $\acute$ p pogled se ti odpre na otoke in morje jadransko. — Kar se tukajšnega naroda vti $\acute$ e, se more re $\acute$ i, da je sploh dober in prijazen; vendar poljod $\acute$ elstvo je silno r $\acute$ vno in kukavno. $\acute$ lovek je tu pravi „Naturmensch“ ki se s malim zadovolji. Okolice na kordonu vendar niso popolnoma varne. — Na vse strani se toži $\acute$ ez glad; nimajo kruha, nimajo s $\acute$ na ne ovsa; — jedino kar imajo

v obilnosti je drobnica, ktero vendar povsod koljejo in pečejo. Čudim se, moram reči, ljutim se, viditi lepo dolino kol Udbine in Gospiča večidel neobsijano. Koliko kruha bi mogla dati ta dolina onim kompanijam, ki še grude zemlje nimajo? — Tako mora pa Ličanin in Otočanin vsak krajcar zanesti v Senj, Bag in Obrovec za žito in vino, vse kupuje—prodali pa skorej nima nič. Mora propasti.

V geognostičnem obziru je tu ravno lista ednoverstnost kakor kol Reke in Bakra, povsod pusto apnenno kamenje.

V botaničnem obziru so vendar te okolice, posebno kol Baga, verda znamenite. Dosti lèpega in semtertje novega rastlinja se dá tu nabrati. — Dve skrinji mineralov sim poslal v Zagreb itd.“

Mladini.

Oj kmalo odjide pomlad in polét, Skerbite vi mladi za cvetje lepó;
Osuje se hitro mladosti tud' cvét, Da sadja obilno kdaj dalo vam bó.

Praprotnik.

Smešnica.

— Neki Žid je prodal kmetu konja za oranje. Kmalo pa zapazi kmet, da je konj slep in berš žida pred sodnika pokliče. Žid popraša kmeta: „Ali ne velja konj za oranje?“ Kmet odgovori: „Zarès, konj dobro orje ali je slep.“ — Pa žid mu seže v besedo rekoč: „Glej ga neumneža, ali si ti konja kupil, da ti novine bere?“

— Učenec je imel strašno merzlo stanovanje, ker po navadi gospodinje malo kurijo. To pa vsak vé, da človeku dobro ne dě, če ga zebe. Tudi učencu ni dobro djalo. Toraj gre in začne derva krasti in jih pod plaščem vsak večer domú nosi. Vidi ga pa enkrat žena, ga praša: Gospod, kaj pa nesete? Učenec pravi: „Gosli,“ in gre dalje, žena pa za njim. Kar se mu zmuzne poléno in pade spod plašča natla. Žena viditi zaupije: Gospod, struno ste zgubili.“

Društvo sv. Mohora v Celovcu.

Dalej so pristopili sledeči gospodi: 393. g. Jan. Miglic, podučitel v Ločah; 394. Jožefa Pinter, učenka v Ločah; 395. g. Jož. Bornik, fajm. v Jugejvesi; 396. g. Mat. Skok, učitel v Barkoli; 397. g. Ant. Martellanc, posestnik v Barkoli; 398. g. Urb. Golmajer, duh. učitel v Ročah; 399. g. Jernej Brence, duh. učitel v Boljuncu; 400. g. Miha Verne, stolni prošt v Terstu; 401. g. Miha Švab, šolski vodja v Terstu; 402. Franc Zadnikar, kapl. v Ricmanji; 403. Fr. Renic, kapl. v Terstu; 404. Miha Debeljak, katehet v Terstu; 405. Gosp. Jož. Zeme, expos. v Slivji; 406. g. Jož. Schöpf, uradnik v Terstu; 407. g. Ferd. Staudaher katehet v Terstu; 408. g. Ivan Vesel-Koseski, c. k. denarstviní svetovavec v Terstu; 409. Jak. Arkon, zač. učitelj na Goriškem gimnaziju; 410. g. Vekoslav Kauc, zač. učitelj na Goriškem gimnaziju; 411. g. Matia Černic, vikar v Gabrii; 412. g. Jož. Močnik, fajm. v Renčah; 413. g. Luka Nagode, kapl. v Lakovcu; 414. g. Jan. Kodernac, duhov. v jetnišnici v Gradiški; 415. g. Jan. Lapanja, učenec na Goriškem gimnaziju; 416. g. Fr. Mavri, učenec na Goriškem gimnaziju.